

Det har været sådan, at man har taget det fornødne hensyn til mindretallene — det gør man jo på mange måder — og det fornødne hensyn til enkeltpersoner, jeg minder f. eks. om sognebåndsløsningen. Administrationen har fulgt den samme linie. Ved bispevalg f. eks. er der hver gang udnævnt den med højest stemmetal, og ved de allerfleste præsteudnævnelser følges indstillingen. Jeg føjer til, at kirken nyder både økonomisk og administrativ støtte fra staten. Det er rigtigt, at den ikke har noget selvstændigt centralorgan, men den har en betydelig lokal selvstændighed. Det gælder både for præsterne, for menighederne og for de enkelte medlemmer. Jeg finder, at hele denne linie er lykkelig, og jeg vil ikke se noget lykkeligt ved at bryde netop denne *specielle danske linie*.

Det, man nu kalder *kirkens selvstændiggørelse*, vil, tror jeg, føre til *bestandige kampe, i hvert fald spænding mellem de kirkelige retninger* for hver især at få størst mulig repræsentation i de foreslåede øverste råd, og hvordan ville nu, hvis man tænker sig disse råd etableret, deres arbejde forløbe? Jeg tror ikke stærkt på nogen enighed i de store principielle sager.“

Som ordfører for socialdemokratiet gik *Bodil Koch* ligeledes imod lovforslaget, idet hun gjorde gældende, at hvis kirken følte sig krænket af rigsdagen i sit inderste livs interesser, var der „ingen løsning at finde gennem lovforslag, der er så hovedløse og så uigennemtænkt som det foreliggende. Man har ligesom villet gå på listefødder frem imod en kirkeforfatning. Det benægter det ærede medlem hr. Fibiger, men det er meget vanskeligt at se andet, og det helt nye ved lovforslaget er efter min mening kun en etape frem på vejen mod kirkeforfatningen. Derfor mener jeg, at det kun er formelt, vi står over for noget nyt. Reelt er det en kirkeforfatning eller kirkeforfatningstanken, der er på spil, og som dog aldrig har fået flertal i noget kirkeligt udvalg.“

Inger Gautier Schmit (V) kunne ikke gå ind for stiftsråd og kirkeråd, men var tilhænger af, at biskopperne fik en lovbestemt ret til at blive hørt, inden afgørelser af principiel betydning for kirken træffes, og at der blev tilvejebragt visse garantier med hensyn til anvendelsen og opretholdelsen af kirkens økonomiske værdier, som det i sin tid var foreslået i det kirkelige udvalg.

Jørgen Jørgensen (RV) var ligeledes imod indførelse af noget i retning af en kirkeforfatning. Han udtalte bl. a.: „Jeg kan ikke se, at forslaget er til nogen nytte. Spørgsmålet har været drøftet igennem snart 100 år. Jeg anser det for lykkeligt for den danske folkekirke, at forslag af denne karakter aldrig er blevet gennemført, og jeg kan ikke medvirke til, at et forslag som dette skulle gennemføres her i tinget. Jeg tror,